

хората нѣма да пиятъ отъ кладенеца. Дали се е удавилъ? Може ли да не се удави?“

Тъкмо за това заговориха наблизо и той даде ухо.

— Азъ пъкъ ти казвамъ, че е живъ! — казваше Василъ, когото наричаха Звездоброеца.

— Де, де, Василе... — отговаряше му дѣдо Вичо. — Може ли?

— Азъ пакъ ти казвамъ, че е живъ! — повтаряше Звездоброецътъ. Той бѣше възниськъ, тантурестъ човѣкъ, съ червено лице и поси-вѣли коси. Въ едното си око имаше бѣличко — съ него не виждаше. Когато гледаше съ другото си око, имаше обичай да си поизкривява главата, както правятъ птицитѣ, като че гледа къмъ небето. Затуй бѣха го кръстили Звездоброеца.

— Ти, дѣдо Вичо, — започна пакъ той, — не помнишъ ли?... Касапъ-Османовото момче като падна въ кладенеца. Какво стана? Удави ли се? Нищо не му стана. Щомъ го извадиха — азъ бѣхъ тамъ — и хукна да бѣга, да не го бие баща му.

Наоколо се засмѣха. Дѣдо Вичо не вѣрваше.

— Де, де, Василе... Може ли? Чилияка е като камъкъ — пада. Де ще остане живъ? Пада — и туй-то...

— Нека си пада. Пакъ остава живъ...